

FRATELLI TUTTI Capítol 8è. Les religions al servei de la fraternitat en el món.

EL DIÀLEG:

Una de les característiques del Papa Francesc és la seva disposició al diàleg, ell és un gran defensor del diàleg interreligiós. I val a dir que no sempre és fàcil, perquè per a dialogar cal aprendre a respectar les opinions dels altres i tanmateix el diàleg és essencial per tenir una bona convivència humana. En aquest capítol el Papa ens recorda la trobada fraterna que va tenir amb el gran iman Al-Tayyeb demostrant-nos que existeix un Islam dialogant i moderat, sovint estigmatitzat per culpa d'alguns terroristes que deformen aquesta religió.

271. El diàleg entre persones de diferents religions no es fa merament per diplomàcia amabilitat o tolerància". . l'objectiu del diàleg és establir amistat, pau, harmonia i compartir valors i experiències morals i espirituals en un esperit de veritat i amor. (conferènc. Bisbes Cat .India 2016)

274. " Des de la nostra experiència de fe i des de la saviesa que ha anat pastant al llarg dels segles aprenent també des de les moltes debilitats i caigudes els creients de les diferents religions sabem que fer present Déu és un bé per a les nostres societats . Cercar Déu amb cor sincer sempre que no ho embrutem amb els nostres interessos ideològics o instrumentals ens ajuda a reconèixer-nos companys de camí veritablement germans "

281- Entre les religions és possible un camí de pau. El punt d'inici ha de ser la mirada de Déu i Déu no mira amb els ulls, mira amb el cor. L'amor de Déu és el mateix per cada persona, sigui de la religió que sigui i si és ateu igualment.

285- Recordo la trobada fraterna amb el Gran Imán Ahmad Al –Tayyeb on varem declarar amb fermesa que les religions no inciten mai a la guerra. Això és fruit de les desviacions dels ensenyaments religiosos, al ús polític de les religions i també a les males interpretacions de grups religiosos. Déu, l'Omnipotent, no necessita ser defensat per ningú ni vol que el seu nom es faci servir per terroritzar. Per això reprenc aquí una crida de pau, de justícia y fraternitat.

En sant Francesc hi trobem un fet que va succeir l'any 1219. Era una època d'enfrontaments entre cristians i musulmans i no obstant ell va anar a trobar al sultà Malik el- Kamil a Egipte, amb una actitud pacífica i deixant de banda les diferències, va iniciar el camí del diàleg.

DE SANT FRANCESC: (Tomàs de Celano, capítol XX)

L'any tretze de la seva conversió partí cap a Síria i durant la guerra cruel entre cristians i sarraïns Francesc amb el seu company no tem de presentar-se davant el soldà ⁽¹⁾

Qui podrà descriure la fermesa d'ànim amb que es mantingué davant d' ell la força que posava en les seves paraules i l'eloqüència i l'aplom en què responia a aquells que injuriaven la fe cristiana? Abans d'arribar al soldà fou detingut pels seus guardes carregat d' afronts i apallissat, però, sense afeblir-se per res, no tem l'amenaça de tortures ni l'espanta la proximitat de la mort. Tot i que molts el reberen amb gest hostil i befes el soldà en canvi el rebé amb gran honor. Primer l'afalaga de mil maneres oferint-li tota mena d'obsequis intentant il·lusionar-lo amb totes les riqueses del món. Després, però, veient la fermesa amb que Francesc ho menys preava tot com si fos femta, resta profundament sorprès i el mira com un home diferent als altres . Commogut per les seves paraules l'escolta amb gran atenció. Com es pot veure en tot això el Senyor no donà compliment al martiri del sant reservant-li el privilegi d'una gràcia més singular.

(1) La batalla quedà interrompuda entre el 20 d'agost i el 26 de setembre per tal de negociar la pau. Es aleshores que tingué lloc la trobada de Francesc amb el soldà d'Egipte que li concedí un firmand que atorgava a ell i a tots els seus frares llibertat de predicar l'evangeli a tot l'orient mitjà.

DE L'EVANGELI: (Jn 4,4-15)

Si llegim l'evangeli de la trobada de Jesús amb la dona samaritana veurem també com el Senyor mitjançant el diàleg va ajudar a la dona a trobar "l'aigua viva" que és el signe d'una realitat més profunda.

-Jesús havia de travessar Samaria. Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assequé allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: Dóna'm aigua. ⁸Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. Però la dona samaritana preguntà a Jesús: Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana? Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva. La dona li diu: Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D' on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell ? Jesús li respongué: Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d' ell en una font d' on brollarà vida eterna. Li diu la dona: Senyor, dóna'm aigua d'aquesta.

Pel que fa referència al diàleg és essencial saber escoltar i tenir molt de respecte davant les opinions dels altres. Cada intervenció cal ser ben acollida i escoltada. Totes són bones!!

Qüestionari:

- 1- Quina actitud tens davant d'una altra persona que pensa totalment diferent de tu? Creus que això et pot portar a la discussió? O, optaries per la pau?
- 2- Saps escoltar? Quines eines fas servir per mantenir un diàleg?
- 3- Imposes o exposes la teva opinió?

L'ESGLÉSIA:

En aquest capítol, el Papa Francesc ens parla de l'Església i ens diu que vol que sigui com una casa de portes obertes amb la missió de testimoniar Crist, ens parla d'una Església sense fronteres, servidora del món i preocupada per tots els drets humans. També remarca la figura de Maria com a Mare de Jesús i Mare de l'Església.

276. L'Església "té un paper públic que no s'esgota en les seves activitats d'assistència i educació " procura " la promoció de l'home y la fraternitat universal". No vol disputar poders terrenals, el que vol és ser " una llar entre les llars" això és l'Església, oberta, per a testimoniar al món actual, la fe, l'esperança i l'amor a aquells que el Senyor estima. L'Església és una casa de portes obertes , perquè és mare. I com Maria, la Mare de Jesús, "volem ser una Església que serveix, que surt de casa, dels temples , de les sagristies, per acompanyar la vida, sostenir l'esperança i ser signe d'unitat, per sembrar reconciliació."

DE SANT FRANCESC:

Fra Cinto en la introducció del llibre dels Escrits de sant Francesc ens diu que l'Església vivia en una profunda crisi i contrastava fortament amb l'Evangeli. Però també diu que a pesar d'aquesta realitat, sant Francesc hi expressa el gran desig d'enfortir la unió dels frares amb l'Església i la seva fidelitat a l'Evangeli

-Després, el Senyor em donà i em dóna tanta fe en els sacerdots que viuen segons la forma de la santa Església Romana a causa de llur orde que si em persequien, vull recórrer a ells mateixos. I si tingués tanta saviesa com la que tingué Salomó, i trobés sacerdots pobrissons d'aquest segle, a les parròquies on sojornen no hi vull predicar contra llur voluntat. I a ells, i a tots els altres vull témer, amar i honorar com a

senyors meus. I en ells, no hi vull veure pecat, car hi distingeixo el Fill de Déu i són els meus senyors. I per això ho faig, perquè res no veig corporalment en aquest segle del mateix altíssim Fill de Déu, sinó el seu santíssim cos i la seva santíssima sang, que ells reben i ells sols administren als altres. I aquests santíssims misteris sobre totes les coses vull honorar, venerar i col·locar en llocs preciosos. (Testament, 6-11)

DE L'EVANGELI:

Jesús va començar a construir la seva Església amb un petit nombre de persones, que l'escoltaven, que acollien les seves paraules, que el seguien i que l'estimaven. Eren els deixebles de Jesús. Però, al cap i a la fi eren persones humanes, amb defectes, pecats... i, no obstant això, Jesús els va escollir. D'igual manera Jesús també ens ha cridat a tu i a mi, i com els apòstols, també el volem acollir, seguir i estimar. Com que el Senyor és qui va instituït l'Església i per tot el que he dit abans, l'hem d'estimar i si alguna vegada s'equivoca amb humilitat s'ha d'acceptar, es pot comentar però mai criticar.

Per aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. Quan va ser de dia, va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols: Simó, que anomenà també Pere, Andreu —el seu germà—, Jaume, Joan, Felip, Bartomeu, Mateu, Tomàs, Jaume, fill d'Alfeu, Simó, anomenat Zelós, Judes, fill de Jaume, i Judes Iscariot, que va ser el traïdor. (Lc 6-12,19)

En el context del món actual, com visc la dimensió eclesial de la meva fe cristiana?

- L'Església és la gran família dels fills de Déu, alhora és santa i pecadora. Pel que fa referència al pecat, evidentment pertany a l'àmbit humà, si, a l'Església hi ha defectes, imperfeccions i pecats. No obstant això Déu escull persones humanes per a realitzar la seva missió. Les persones en la nostra realitat som fràgils i pecadores. Per tan, no podem mirar l'Església amb els seus pecats com qualsevol cosa externa, que no té res a veure amb nosaltres. L'Església és justament la que ens condueix a Déu.

DE L'EVANGELI:

Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. Ben al contrari, Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu. (1Co 1, 26-29)

- 1- Què he rebut de l'Església?
- 2- Em sento fill de l'Església? Com visc la meva pertinença?
- 3- Estimo l'Església i prego per ella?
- 4- Hi ha creients que diuen: Jesús si, però Església no. O, Déu si, però els sacerdots no. Què n'opino jo?
- 5- D' on trec les diferents informacions?